

DANI BLANCO

Koldo Aldalur

KAZETARIA ♦

Sokatira

GUTAKO bakoitzaren barruan editore bat dabil seguru-eruenik, beraz, azken asteotako gertakarien harira, ari-keratxo bat proposatu nahi dizuet. Abuztuaren 28tik 31ra Munduko Sokatira Txapelketa jokatu zen AEBetako Wisconsinen. Azken txapelketatan ez bezala Euskal Herriko selekzioak parte hartzeko aukera izan zuen Basque Country izenpean. Pauso historikoa, diote.

Zer aldatu den? Ba, TWIFek, 17 bototik 13 aldeko zirela, onartu berri duela bera bezalako Nazioarteko Kirol Federazioak, erakunde pribatuak izanik, ez direla nazioarteko eskubide publikoaren arauetara mugatzen, eta ondorioz, naziorik gabeko estatuak berez badutela berme juridikorik ordezkaritza izateko, hainbat baldintza betez gero: ditxosozko Auzitegi Konstituzionalaren arabera txapelketa ez-ofizialetan bakarrik parte hartu ahal izatea eta estatu mailako federaziorik ez izatea, besteak beste.

Beraz, zirrikitutxoaz zabaldu da gure hainbat selekzioak —arrazoi horren pean— 50. naziorik gabeko estatu ordezkariak, logikotzat jo behar baita lehen pauso horren atzetik beste batzuk etorriko direla, haize berriok itxita egon den parte-hartzearen atea erabat zabal dezaten. Gainera, hain modan dauden “interpretazio juridikoak” agertuko balira, arazoa TASera aurkezteko biderik badago, Europako legegialdiak dioena aztertu, eta hala behar izanez gero, erabaki okerrak zuzendu ahal izateko.

Esanguratsua, atzera eginez irabazten den kirol bakarrean horrelako aurrerapausoak lortzea

Esanguratsua ematen du, ezta? Atzera eginez irabazten den kirol bakarrean horrelako aurrerapausoak lortzea. Euskal tiratzaileek paparrean ekarri dituzten dominak ez zaizkit gehiegi axola, lortu dutena sari guztien gainetik dagoelako.

Eta hona hemen lehen aipatutako jokotxoak: zuk non kokatuko zenuke albiste hau komunikabideren batean albisteak garrantziaren arabera ordenan jartzeko ardura bazenu? Kiroletako blokean edo politikakoan? Edozeinetan izanda ere, hasiera xamarrean kokatuko zenuke albisteak garai berrian sartzen ari garela azaltzen duelako, edo munduko albiste triste guztiak amaitzen ari direla ematen duen azken bagoian kokatuko zenuke Parisko modaren azken berriekin batera? Hizki handiz jarriko zenuke, alboko komentarioa eta guzti, lehentasuna emanez, edo izkina batean lotsaturik bezala? Albiste garrantzitsuetan bezala kazetariren bat propio bertara bidalita, edo besterik ezean, artxibora jota argazkiren batek bederen albiste itxuratu dezan?

Galdera askotxo eta erantzun bakarra: gure eskuetara, belarrietara eta begietara iristen zaizkigun komunikabide gehien arduradunen buruetan nazio kontzientzia krisi gordinen dago.

Jo ezazue hemerrotekara, artxibora edo egokien iruditzen zaizuen webgunera eta ikusiko duzue non gauden. ■

DANI BLANCO

Kattalin Miner

KAZETARIA

“Ez dut inoiz ezer irabazi”

ALDIZKARI honetako webgunean ikusi ahal izan nuen Cat Boyd Radical Independenceko kideari egindako elkarrizketa bat. Eskoziako galdeketa bezperetan esperantza izpi bat nabari zitzaion, denbora luzez lan ikusezin handia egin duen hark garaipen bat behar duen bezala; “ez dut inoiz ezer irabazi (...) irabazteko ideia, zer bait irabazi dezakegun ideia hutsa, hain da arraroa niretzat...”, zioen.

Esaldi horrek markatu egin ninduen nolabait. Izan ere, ni neu faktikoki ezer gutxi irabazi duen sentsazioa duen belau-naldikoa naiz. Ezkertiar, feminista, aberzale eta abarrantzat, garaipenak ez dira

sarri heltzen, eta heldutakoan ez ditugu maiz garaipen bezala bizi ohi. Batzuek, eskubide hutsak izanagatik dagozkigunak direla sinesten ditugulako, beste batzuek, lortutako hori nahikoa ez dela uste dugulako.

Aurreko astean, abortuaren legea atzera botatzea, eta hura aurrera eraman nahi zuen ministroak dimisioa aurkeztea lortu genuen. Lortu genuen. “Ez dut ezer inoiz irabazi”, eta irabazitakoan, irabaztearen ideia hutsa arrotza egin zitzaidan; zait. Baina tira, irabazten ere ikasi behar omen da. ■

